

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC ÎN PERIOADA 10 – 23 APRILIE 2017

Duminică 9 aprilie: INTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM	
Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM
Denie	6.00 PM
Luni 10 aprilie:	
Denie	6.00 PM
Martți 11 aprilie:	
Denie	6.00 PM
Miercuri 12 aprilie:	
Denie	6.00 PM
Joi 13 aprilie:	
Sfânta Liturghie a Sf. Vasile cel Mare	9.00 AM
DENIA CELOR 12 EVANGHELII	6.00 PM
Vineri 14 aprilie:	
Ceasurile Împărătești și Vecernia (Scoaterea Sf. Epitaf)	9.00 AM
DENIA PROHODULUI	6.00 PM
Sâmbătă 15 aprilie:	
Sfânta Liturghie a Sf. Vasile cel Mare	9.00 AM
Canonul Sâmbetei celei Mari	11.00 PM
Duminică 16 aprilie:	
SLUJBA ÎNVIERII DOMNULUI	12.00 AM
Sfânta Liturghie	1.30 AM
Vecernia Pascală (Învierea a doua)	12.00 PM
Luni 17 aprilie:	
Utrenie și Sfânta Liturghie (Sfintele Paști)	8.30 AM
Martți 18 aprilie:	
Utrenie și Sfânta Liturghie (Sfintele Paști)	8.30 AM
Vineri 21 aprilie: IZVORUL TĂMĂDIRII	
Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM
Duminică 23 aprilie: SFANTUL MC. GHEORGHE - HRAMUL BISERICII	
Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM
Agapa crestineasca la sala mare a Bisericii Sf. Teresa	1.00 PM

Programul de Spovedanie din Săptămâna Mare este în fiecare seara de luni, marți și miercuri, înainte și după denie, începând cu ora 16.00 PM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
917. 592. 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

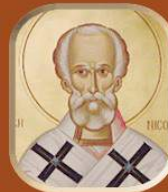
SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA FLORIILOR

Inainte de Paști cu șase zile, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți. Și I-au făcut acolo cină și Marta slujea. Iar Lazăr era unul dintre cei ce ședeau împreună cu El la masă. Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mireasma mirului. Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă pe Dânsul, a zis: Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor? Dar el a zis aceasta nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se punea în ea. A zis deci Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat. Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu mă aveți totdeauna. Deci mulțime mare de iudei au aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci ca să vadă și pe Lazăr, pe care-l înviase din morți. Și s-au sfătuit arhieriei ca și pe Lazăr să-l omoare. Căci, din cauza lui, mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus. A doua zi mulțime multă, care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, a luat ramuri de finic și a ieșit întru întâmpinarea Lui și striga: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel! Și Iisus, gășind un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris: Nu te teme, fiica Sionului! Iată Împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei. (Ioan 12, 1 - 18)

Urmările iubirii de plăcere

Să vedem ce rele aduce iubirea de plăcere în viața noastră, ce pervertește înlăuntrul nostru și care sunt urmările acesteia.

Potrivit Sfântului Marcu Ascetul, „pătimașă iubire de plăcere și multele plăceri înșelătoare de suflet” sunt „pricina a toată răutatea”. De aici își trag obârșia toate patimile. Iubirea de plăcere este înainte-mergătoare și născătoare a oricărei patimi. „Orice păcat se face pentru plăcere”³, (Sfântul Thalasia Libianul). De altfel, cunoaștem bine faptul că orice gând răsărit în minte are ca scop stârnirea plăcerii, ce robește apoi mintea omului (nous). În această stare, mintea, odată robită, este atrasă și purtată către tot păcatul. Ilie Ecdicul învață că omul virtuos, care lucrează, adică, virtuțile cele din afară, poate să săvârșească răul ca și cum ar fi silii, nu voindu-l cu adevărat, iar aceasta deoarece în adâncurile sufletului său este iubitor de plăcere. Astfel, singur se nimicește pe sine: „Iubitorul de plăcere obișnuiește să se vatăme pe sine”⁴ (Sfântul Ioan Scărarul).

Odată cu satisfacerea plăcerii, se ivesc întristarea, durerea și suferința. Așa cum am arătat mai sus, în știința ascetică cea de Har insuflată a Sfinților Părinți există o strânsă legătură între plăcere și durere. Cel ce se destătează peste cuviință de plăceri „va plăti prisosul cu osteneli însute”⁵ (Sfântul Marcu Ascetul). Astfel, cel ce suferă în viața sa multe supărări sau mai degrabă se întristează de relele care se abat asupra sa, vedește faptul că înlăuntrul său sălășluiește patima iubirii de plăcere.

Pe de altă parte, gândul „celui împătimit de plăcere” este nestatornic pe talerul balanței. „Oscilează”, cu alte cuvinte, „ca o cumpănă” exprimând diferite stări: „Aici plânge și se tânguiește pentru păcate, aici se luptă cu aproapele și i se împotrivesc apărându-și plăcerile”⁶ (Sfântul Marcu Ascetul). Altfel spus, cel împătimit de plăcere când plânge și se pocăiește pentru păcatele sale, când urmărește numai să-și satisfacă plăcerile și de aceea se luptă și se împotrivesc în cuvânt aproapei sale. Starea aceasta este schizofrenică. Chiar și pocăința unui astfel de om se arată superficială, căci este gata ca nu după multă vreme să-și satisfacă iarăși plăcerile pentru care s-a pocăit.

Iubitorul de plăceri este și iubitor de argint și, în genere, iubitor de avuții. Vrea să aibă multe pentru a-și satisface plăcerea: „Iubitorul de plăceri iubește argintul, ca să-și procure dezmierdări printr-însul”⁷ (Sfântul Maxim Mărturisitorul). Pentru a-și putea satisface plăcerea, are nevoie de bunuri materiale, de bani. De aceea alunecă spre dorința agonisirii de bani și de proprietăți.

Satisfacerea iubirii de plăcere, ba chiar și nesatisfacerea ei, stârnește patima mâniei. Vedem aceasta în chip lămurit în perioada adolescenței. Când tinerii vor să-și împlinească o plăcere și află opreliști din partea familiei, sunt îndată cuprinși de furie, se aprind, nu pot înfrunța cu liniște o astfel de situație. Același lucru se petrece cu noi toți. Satisfacerea plăcerii dă naștere tristeții și mâniei. Când nu o putem satisface, ne aprindem. Totul ne înfurie. Această fiară a furiei care se află înlăuntrul nostru cere să fie satisfăcută, hrănită. În caz contrar, răcnește. De aceea Avva Dorotei învață că „mânia are multe pricini, dar mai vârtos se naște din iubirea poftelor trupești. Aceasta ne aduce aminte și Evagrie, spunându-ne despre un oarecare Sfânt că zice: «Pentru aceea fug eu de poftele trupești, ca să pot tăia pricina mâniei»”⁸.

Plăcerea înrădăcinată de multă vreme, satisfăcută sau nu, conduce mintea-nous la akedia. Akedia este indiferența, negrija pentru viața veșnică. În această stare de akedia omul nu voiește să lupte pentru a împlini legea lui Dumnezeu, nu are tragere de inimă pentru

rugăciune, nu are nici măcar dispoziție pentru a munci. La akedia omul ajunge prin iubirea de plăcere. „Mintea zăbovind în plăcere sau în întristare cade repede în patima trândăviei [akediei]”⁹ (Sfântul Thalasia). Din iubirea de plăcere ia naștere negrija, care, la rândul ei, aduce uitarea de Dumnezeu (Sfântul Marcu Ascetul). Astfel, deopotrivă cu akedia vine și uitarea, adică lepădarea pomenirii lui Dumnezeu. „Iubirea de sine, iubirea de plăceri și iubirea de slavă alungă din suflet pomenirea lui Dumnezeu”¹⁰ (Sfântul Theodor al Edessei). Neavând pomenirea lui Dumnezeu, nu-L avem nici pe El sălășluit înlăuntrul nostru. Incețăm să mai fim temple ale Preasfântului Duh. De aceea iubirea de plăcere este precum lepra. Astfel o numește Sfântul Diadoh al Foticeii, învățând că sufletul, acoperit de lepra iubirii de plăcere, nu poate simți frica lui Dumnezeu, măcar de i-ar aminti cineva zi de zi cele despre înfricoșata Lui Judecată. În starea aceasta, omul este cuprins de lepră, fiind cu totul mort. Nu poate avea nici simțirea, nici frica lui Dumnezeu, căci dumnezeul lui este plăcerea, căreia i se închină în fiecare zi.

Urmarea acestui fapt este că iubitorul de plăcere fuge de isihie. Nu poate rămâne defel singur, nu poate trăi isihia, care este „știința gândurilor”. Pentru unul ca acesta, isihia, atât cea trupească, cât și cea sufletească, este de necuprins cu mintea și cu neputință de împlinit. Așa cum peștele fuge de cârligul undiței, tot astfel „și sufletul iubitor de plăcere se depărtează de liniște” (Sfântul Ioan Scărarul)³.

Cea mai înfricoșată stare pentru iubitorul de plăcere este vremea ieșirii sale din această viață. Viața de aici, cu toate frumusețile și desfătările sale, i-a devenit hrană pentru suflet și pentru trup, fără acestea nu poate trăi. Când omul se apropie de sfârșitul vieții și vede că va pierde bunurile materiale, ca unul ce nu și-a agonisit plăcerile cele duhovnicești și nu s-a desfătat în viața aceasta de dulceața dragostei dumnezeiești, este cuprins de o întristare cumplită. Ca unul ce se obișnuise cu satisfacția plăcerilor, o caută și atunci prin intermediul patimilor. Cum însă patimile, în clipa aceea și după ieșirea sufletului din trup, nu mai pot fi satisfăcute, ajung să-și înăbușe cu totul sufletul. Dacă este cu puțință acum ca un singur gând să înăbușe sufletul, cu cât mai mult se va petrece aceasta atunci, când toate patimile vor cere să fie împlinite, iar trupul, care slujea satisfacerii lor, nu va mai fi! De aceea Sfântul Marcu Ascetul scrie: „Inima iubitoare de plăceri, în vremea ieșirii i se face sufletului închisoare și lanț; iar cea iubitoare de osteneli îi este poartă deschisă.

În genere, cel iubitor de plăcere nu poate trăi lăuntric viața cea în Dumnezeu. Dumnezeu său este zidirea, ei i se închină mai mult decât lui Dumnezeu. Cel iubitor de plăcere nu se poate împărtăși de energia dumnezeiască. Patimile nu-i îngăduie aceasta. „A trăi după Dumnezeu este cu neputință dacă vei fi iubitor de dezmierdări și iubitor de argint”, i-a spus cuiva Sfântul Isidor Preotul. Lucrând plăcerile trupului, nu avem nici o nădejde să-L întâlnim pe Hristos. „Cu ce nădejde vom întâmpina pe Hristos, dacă am slujit până acum plăcerilor trupului?”¹¹ (Sfântul Thalasia). În legătură cu aceasta, Sfântul Maxim Mărturisitorul are o poziție lămuritoare și categorică: „Nimenea să nu te înșele, monahale, că te poți mântui slujind plăcerii și slavei deșarte!”¹² Cuvântul acesta cade asemenea unei catapulte asupra celor care învață multe lucruri, toate superficiale, în legătură cu această temă a plăcerii și încearcă să împace cele cu neputință de împăcat. Cu adevărat, omul care lucrează plăcerea și slava deșartă nu se poate mântui.

+ Hierotheos Vlachos